

ΒΟΥΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆς ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Οἰκιακὸν τμήμα ἐν τῇ Βουπόρει (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Τὸ φθινόπωρον, ποίημα, (ὑπὸ Πέτρου Κυριαζῆ). — Τσελκός, μυθιστορία Μαξίμου Γόρκη (μετάφρ. Κλ. Βασαρδάκι). — Νεὺν καὶ κρίσεις τῶν ζώων (ὑπὸ DR GOURIN). — Εἰς λεικωμα φίλου, ποίημα (ὑπὸ Στυλ. Σπεράντζα). — Ὁ Ἄπιστος ἐπηρεύεις διηγ. (ὑπὸ Ὁδ. Κερασιόγλου). — Δὲν μὲ θυμᾶν' ἐκείνη, ποίημα (ὑπὸ Θ. Κυπραίου). — CHATEAUBRIAND (ὑπὸ Ἰ. Χαρισιάδου). — Ἦμουν τρελλή, ποίημα (ὑπὸ Βεργινίας Βοριά). — Πολλὰ καὶ διάφορα: Ἀνθρώποι τετράποδες. Τεχνητὴ βλάστησις. Ἡ γῶν ἐρόμεν. Ἡ ὠμοφαγία ἐν Σικάγῳ. Δημοτικότης τοῦ Γορόλ. Τὰ ἔργα τοῦ Τολοῦδι. Γιγαντιοὶ χελῶν. Τὸ μεγαλείτερον βᾶθος τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἐστρμημένοι συγγραφεῖς. Τὰ γράμματα ἐν Ἰαπωνίᾳ. Τὸ Ῥάδιον. — Βιβλιοκρισία. — Εὐτραπέλα. — Ἐπιφυλλίς: Β. Α. Στέρν Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωικοῦ (ὑπὸ Δ. Φιατέρη)

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρσοῦνι χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ είκοσαετής επίτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επίτυχίας, κατά τὰ νεώτερα, τελειότερα και άσφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική των πασχόντων οδόντων εϋλων δυσσομίας και οίσοδηποτε νοσήματος του στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ των σεσηπτότων οδόντων και ριζών άνευ του παραμικρού πόνου, διά της χρήσεως άνωδύνου ύγρου.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' εκάστην εις τὸ έν Νεοχωρίω του Βοσπόρου οδοντοφατρείόν του. Τήν Δευτέραν και Πέμπτην άπό τὰς 7—11 τουριστί), έν τῷ φαρμακείω του κ. Ανδρέα Μυρίδου οδός Ουζούν Τσαρσή-Μπασή, άρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Άπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εις νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα εξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τήν φυσικήν τρυφερότητα του προσώπου. Οι νέοι και πρό πάντων αι νέοι, περι πολλοῦ ποιῶνται τήν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος του σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτήν ὅσον φροντίζουν και διά τήν σωματικήν εὐεξίαν. Και ἀληθῶς, αν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὡραϊον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ὁμως διά τήν διαφύλαξιν και προαγωγήν τῆς ὡραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκη. Ἡ μαλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς του προσώπου, ἐκτιθεμένη εις τὰ δριμέα φύχη, τὰς χιόνας και τοὺς άνέμους του χειμῶνος, εις τήν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν του θερους και εις ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρώμα και θέαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος του προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτίνες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εις ὑπέρτατον βαθμόν. Αν και ὑπάρχουσι πολλὰι ἀλοιραὶ, ἔλαια και ὀρυζοκόνεις διά τήν καταπολέμησιν των τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτὰ, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδέχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν του προσώπου. Ἴδου λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανές τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμιλλὸν τουτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ των θηλῶν των μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ εξανθήματα και τὰς φλογώσεις του προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ των διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων του προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εις τήν ἐπιδερμίδα και χρώμα ὡραϊον, διαφανές, ἔχον τήν φυσικήν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διά διαρκὴ χρήση. Τρόπος χρήσεως: Διά τὰ εξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διά σπόγγου ἢ διά τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράπισμα του προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως των ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», ἄτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρά καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρήσις του «Δερμοφίλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντσηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διά τήν ἐξάλειψιν των κηλίδων και του μελαψοῦ χρώματος του παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεὶ τὸ «Δερμόφιλον» διά τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ του προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν του «Δερμοφίλου» ἀρκεὶ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διά ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων του καφῆ εκ του «Δερμοφίλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντσηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα του «Δερμοφίλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' εκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων των οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήρη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζιεντζιλιέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροπο.οῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τῶντελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 10 Ὀκτωβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 18

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτευούσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Ἐξάμνηοι κατ' ἀναλογίαν.

ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα του φύλλου και τὴν ὑπογραφήν του ἑτέρου των Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ἐκ τῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὅθι παύομαι τὰς λάριας ταῖς Μούσαις συγκαταμνητῆς, ἡδίστατ' σὺν γυναικί.» Εὐρ. Ἡρ Μαιν στ 673—5

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἄξιόμοι συνδρομηταὶ τῆς «Βοσπορίδος» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τουδε τὰς συνδρομὰς των, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας, ἃς συνεπάγεται ἡ διεκπεριώσις τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

Συνέχεια και τέλος τῆς ΚΥΡΑΤΣΑΣ εἰς τὸ προδεχῆς

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΕΝ Τῇ ΒΟΣΠΟΡΙΔΙ

Ἀπὸ του προτεχοῦς φύλλου ἡ «Βοσπορίς» ἐγκαινίζει καινοτομίαν προωρισμένην νὰ παρᾶσχη μεγίστας ὠφελείας εις τὰς ἀναγνωστρίας της και ἐξηγηρετοῦσα ἀπ' εὐθείας τὸν ἰδιάζοντα γυναικεῖον προορισμόν, δν ἡ «Βοσπορίς» ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ἐτάξατο.

Γνωστὸν ὅτι ἡ «Βοσπορίς» οὔσα γενικῶς μὲν οἰκογενειακὸν και ἐγκυκλοπαιδικὸν ἀνάγνωσμα ἀμφοτέρων των φύλων, ἀλλ' ὁμως καθ' ὃ ὑπὸ γυναικὸς ἰδρυθεῖσα και συντασσομένη, ὤρισεν ἑαυτῇ ὡς εἰκὸς ὡς μερικωτέραν ἀποστολήν τήν ὑγιᾶ και ἐλληνοπρεπῆ ἠθικὴν ἀναμόρφωσιν και ἀνύψωσιν τῆς γυναικὸς και τήν ἐρρωμένην και σώφρονα αὐτῆς διαπαιδαγώγησιν εις τὸ μόνον ἀληθές και ὑψηλὸν αὐτῆς καθήκον, ὡς βασιλίδος του οἴκου, ἡτοι οἰκοδεσποίνης, συζύγου και μητρός. Τήν τοιαύτην ἠθικὴν τῆς γυναικὸς ἀνύψωσιν εις τήν ἐμπρέπουσαν αὐτῇ ὑψη-

λήν ἐν τῷ ἠθικῷ βίῳ περιωπὴν ἐπέδωξεν ἀχρις ὡρας ἡ «Βοσπορίς» διὰ ριζικῆς και θεμελιώδους ἠθικῆς δράσεως, ἡτοι ἀλαβοῦσα, ὡς τοῖς πᾶσι γνωστὸν, — κρατερόν και ἀνένδοτον ἀγῶνα κατά τῆς ἠθορθροῦ χειραφετήσεως, ἡτις ἀποτελέσασα και ἀποτελοῦσα ὁσημέραι σοβαρὸν παράγοντα ἐκφυλισμοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ, ἀπειλεῖ οἰκτρὸν και τῆς ἡμετέρας ἐκφυλισμόν, ἔάν, ὡς μὴ ὤφριλε, ἐγκέντρισθῆ και παρ' ἑλιν, ὡς τινες ὑπερέχον αἰσιοδόξως κρίνοντες ἐπιζητοῦσι. Τὸν ἀγῶνα τουτοῦ, ἐν ᾧ δι' ὄλων αὐτῆς των δυνάμεων ἤθλησε και ἐν ᾧ πρώτη ἐσημείωσε σταθερὸν σπλημόν σθεναρῆς ἐπιθέτεως κατά του ἀποτροπαίου ἐχθροῦ, οὔ ποτε παύσεται ἡ «Βοσπορίς» συνεχίζουσα, καθ' ὅτι αὐτὸν θεωρεῖ ἐν τῷ ζητήματι τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῆς γυναικὸς ὡς τὸν περι πάντων ἀγῶνα.

Ὁ ἀγῶν οὔτος δὲν διεξήχθη βεβαίως εὐχερῶς και ἀνευ μάχων ἢ πάλη αὐτῆ δὲν ἦτο πάλη ἐπὶ ἐδάφους ἐστρωμένου με ρόδων πέταλα, ἀλλ' ἦτο πάλη βριθουσα των μυριάκις μυρίων βελῶν, ἄτινα παραβλῶψ και ἀντίξοος Μοῖρᾶ κατασπείρει φρουάσσοῦσα εις τὸ δημοσιογραφικὸν ἔργον ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡμῶν. Ἄλλ' εις τήν ἠθικὴν ταύτην πάλην, τήν οὐχὶ ἀπηλλαγμένην και ὑλικῶν θυσιῶν ἀνυπολογίστων, ἡ «Βοσπορίς» προσθέτει σήμερον, μὴ φεισθεῖσα νέων θυσιῶν, και Τμῆμα Οἰκιακῆς Οἰκονομίας, ἀπ' εὐθείας ὡς ἄνω εἶπομεν και πρακτικώτερον βᾶλλον εις τὸν ἀρχικὸν σκοτῆς εἰδικῆς μορρώσεως τῆς γυναικὸς ἐν τῷ

τῷ τριπλῷ αὐτῆς κλήρῳ ἐν τῇ οἰκογενείᾳ.

Οὕτως εἰς τὸ τμήμα τοῦτο, εἰς ὃ ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ ἰδιαίτεροι θ' ἀφιερῶνται ἐφεξῆς στήλαι, ἡ ἀναγνώστρια ἡμῶν θὰ εὐρίσκη ὅτε μὲν σοβαρὰν μελέτην **Οἰκιακῆς Οἰκονομίας**, ἐξ ἧς θ' ἀρύεται πολυτίμους γνώσεις **περὶ διοικήσεως οἴκου, καταστιχογραφίας** ἢ οἰουδήποτε θέματος ἀναγομένου εἰς τὸ θεωρητικὸν ἢ ἐπιστημονικὸν μέρος τοῦ ἐν τῷ οἴκῳ ἔργου τῆς μεμορρωμένης γυναικός, ποδηγετοῦντος καὶ ὁνοεῖ παιδαγωγοῦντος αὐτὴν ἐν τῇ δράσει τῆς ὡς οἰκοδεσποίνης.

ὅτε δὲ πολλοῦ ἀξίας **πρακτικὰς ὀδηγίας καὶ συμβουλὰς** μεγάλως εὐκολοῦσας αὐτὴν ἐν τῇ καθημερινῇ ἐκτελέσει τῶν οἰκιακῶν ἔργων.

ὅτε δὲ **μελέτας, συμβουλὰς καὶ ὀδηγίας ἐπιστημονικὰς τε καὶ πρακτικὰς περὶ ὑγιεινῆς, διαθρέψεως καὶ ἐν γένει τῆς σωματικῆς ἐκτροφῆς τῶν μικρῶν**, ἧτις περιττὸν νὰ καταδείξωμεν ἐνταῦθα διὰ μακρῶν πτόσων ἀναμφισβήτητον καὶ γενικὸν ἐνδιαφέρον παρέχει.

ὅτε δὲ **πολυτιμοτάτας παιδαγωγικὰς διατριβὰς** τεινούσας αὐτῇ στιβαρὸν βραχίονα ἐν τῇ ἠθικῇ καὶ πνευματικῇ τῶν τέκνων ἀνατροφῇ, ἧτις ἀποτολεῖ τὸν ἱερώτατον καὶ σχεδὸν ὑπεράνθρωπον τῆς γυναικὸς κλῆρον.

ὅτε δὲ, — ὅπερ καὶ ὄλωσ νέον διὰ περιοδικὸν ἐν Ἀνατολῇ, — **πρακτικὴν διδασκαλίαν τῆς κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἐρειδομένην ἐπὶ θεωρητικῶν βάσεων, μετὰ σχετικῶν σχεδιογραφημάτων.**

ὅτε δὲ **διδασκαλίαν καλλιτεχνικῶν ἐργοχειρῶν μετὰ θεωρητικῆς ἀναπτύξεως ἐκάστης τῶν γυναικείων τεχνῶν**, καὶ μετὰ σχεδιογραφημάτων ἐπίσης, ὁσάκις ἡ ἀνάγκη τὸ καλεῖ. Καὶ ἐν γένει, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, πλουσίαν ποικιλίαν μελετῶν, συμβουλῶν καὶ δδηγιῶν θεωρητικῶν τε καὶ πρακτικῶν εἰς τὸν γυναικεῖον κύκλον ἀναγομένων, αἵτινες, ὀφειλόμεναι εἰς εἰδικὸν κάλαμον δοκιμώ-

τατον καὶ λίαν εὐφήμεως γνωστὸν ἐν τῷ κλάδῳ τούτῳ καὶ ἐκ προτέρων ἔργων ἐκθύμως ἀνευφημηθέντων παρὰ παντὸς ἐπαίοντος, πολυτιμοτάτην παρέχουσι τὴν ροπήνεις τὴν γυναικεῖαν μόρρωσιν, δυνάμεναι τὴν νεαρὰν κορασίδα μόλις ἐξερχομένην τοῦ σχολείου νὰ μετασχηματίσῃ σπιβαθμηδὸν εἰς **τελείαν οἰκοδέσποιαν**. Ἰδίᾳ δὲ τὸ **Οἰκιακὸν τῆς «Βοσπορίδος» τμήμα** ἀνεκτίμητον παρέχει τὸ ἠθικὸν κέρδος εἰς τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις Ἑλληνίδα, ὑπὲρ ἧς, εἰρήσθω ὅτι ἰδιάζουσαν ἀφιερῶν μέρησαν ἢ «**Βοσπορίς**,» καὶ ἧς στερουμένης πολλῶν καὶ ποικίλων σχετικῶν ἀναγνωσμάτων, ἐν τῇ περιβαλλούτῃ αὐτὴν πνευματικῇ ξηρασίᾳ, πλουτίζει δι' ὑγιούς καὶ στερεῆς εἰδικῆς διδασκαλίας τὰς γνώσεις τὰς κτηθείσας ἐν τῇ σχολῇ, καὶ ἀποβαίνει οὕτως αὐτῇ ἀνεκτίμητον πρὸς τὸν βίον ἐφόδιον καὶ κεφάλαιον ἠθικόν, ὅπερ οὐδαμῶς ἄλλως θὰ ἠδύνατο ν' ἀποκτήσῃ.

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «**Βοσπορίδος**» ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀποβλέπουσα εἰς τὴν ἰδρύσιν τοιοῦτου **Οἰκιακοῦ τμήματος**, τσαούτας ὑποσχομένου ὠφελείας εἰς τὰς ἀναγνωστρίας αὐτῆς, εὐτυχῆς ἤδη λογίζεται δυνάμενη νὰ τὴν πραγματώσῃ.

Οἱ ἀναγινώσκοντες συνήθως σελίδα τινὰ βιβλίου ἢ περιοδικοῦ οὐδέποτε καὶ οὐδόλως βεβαιῶς ὑποπτεύουσιν, ἐν ᾧ παρὰ τὴν θερμὴν τῶν ἐστῖαν ἀπολαύσουσι τῆς γλυκυτάτης τῶν ἀνθρωπίνων τέρψεων, ἧτις εἶναι ἐκείνη, τὴν ἡ ἀνάγνωσις παρέχει, δι' ὁποίων καὶ ὁπόσων δυσυπερβλήτων μόχθων καὶ θυσῶν, ἀνδρωδεστάτην θέλησιν καὶ σθεναρωτάτην αὐταπάρνησιν ἀπαιτουσῶν, ἡ σελὶς ἐκείνη ἢ τερπνὴ καὶ μάγος, ἢ διδασκτικὴ καὶ ἠθωσώτερη, παρήχθη ἐπὶ τοῦ χάρτου χειρόγραφος καὶ ἀπηθανάτισθη εἴτα διὰ τοῦ τύπου. Οὐδὲ φαντάζονται κἄν, ἐνῶ ἡ φαντασία τῶν περιπετῶ ἐνηδόνως συνταυτίζομένη ἀκόπως μετὰ τῆς τοῦ συγγραφέως, ὅτι συχνότατα ἡ σελὶς ἐκείνη χαραχθεῖσα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἐξῆλθεν ἐγκαύσασα πύρινον ἴχνος ἐν τῇ παραγωγούσῃ αὐτὴν ψυχῇ καὶ κουράσασα

ἡ τραυματίσασα θανασίμως τὴν γενναίαν χεῖρα, ἧτις τὴν ἀπεκρυστάλλωσεν εἰς τὴν δημοσιότητα. Μόνον δὲ οἱ εἰδικῶς ἐγκύβαντες εἰς τὸ στάδιον διαβλέπουσιν ὡς γνωστὰ τὰ τραύματα ταῦτα τὰ ἐπώδυνα καὶ εὐγενῆ, τραύματα τιμῆς καὶ οὐλὰς ἠθικῆς ἀξίας, τὰ ἐγκολάπτομενα σιωπηλῶς καθ' ἐκάστην εἰς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ μέτωπον τῶν ἀκαμάτων σκαπανέων τοῦ πνεύματος, τῶν θερμουργῶν ἐργατῶν τῆς γραφίδος.

Καὶ ἡ εἰδικὴ ἐπεξεργασία ἐστω καὶ μιᾶς ἐκάστοτε σελίδος **Οἰκιακοῦ τμήματος** ἐν ταῖς στήλαις ἡμῶν, δὲν ἦτο ἔργον ὅσῳ ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται εὐκόλον εἰς τοὺς ἀνυπόπτους ἀναγνώστας· καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡ συντέλεσις αὐτοῦ δὲν ἐγένετο ἄχρις ὥρας δυνατῆ.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ διαλανθάνῃ τοὺς φίλους ἡμῶν ἀναγνώστας, ὅτι ὑφ' οὗς ἔβρους ἡ παρ' ἡμῶν δημοσιογραφία καὶ ἐν γένει ὁ περιοδικὸς τύπος σταδιοδρομεῖ, πᾶν καλόν, — ὅταν ἐπιδιώκεται εὐσυνειδήτως καὶ οὐχὶ διὰ μέσων ἀναμενόντων **παρὰ τοῦ σκοποῦ τὸν ἀγιασμόν**, — οὐχὶ μόνον **λίαν ἐπιμύχθως**, ἀλλὰ καὶ **λίαν βραδέως** ἐπιτυγχάνεται.

Ἐχέτωσαν δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι καὶ εἰς πολλὰς ἐπι βελτιώσεις καὶ φιλολογικὰς καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς καὶ παντοίας ἀποβλέπομεν, ἀλλὰ βαθμιαίως προβαίνομεν εἰς αὐτὰς μετ' ἀμετακλήτου ὁμῶς θελήσεως καὶ θαρραλεότητος ἐκμηδενιζούσης βραδέως, ἀλλ' ἀσφαλῶς τὰ ἐπιπροσθούντα προσκόμματα ἐν τῇ δυσχερεῖ σταδιοδρομίᾳ.

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΣΤΟΥ

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΝ

Τὸν οὐρανὸν βαθύσοφοι ὄγκῳ νεφῶν θολοῦσι
καὶ εἰς ὄρη καὶ εἰς γάραγγας ψυχρὰν ἀχλὺν ἀπλοῦσι·
Στυγνὴν προβάλλ' ἡ φύσις.
Δὲν λάμπει ἥλιος χρυσοῦς ὡς πρὶν, θαλιπτός, ὠρατός!
Δὲν φέγγει πλέον εὐμειδῶς ὄστε ροδάχρους ἔως,
ὄστε φλογώδης δόσις!

Τὰ μαρμαρέντα ἄρθρα τῆς ἡ φύσις ἐν ὀδύνη
κλαίει συχνῶς καὶ ὡς δάκρυα βροχῆς ραπίδας χύνει·
στενάζει βαθυπόδως
διὰ τοῦ κρότου τῶν βροντῶν, τοῦ ῥόχθου τῶν κυμάτων
καὶ τοῦ λυσσώδους συριγμοῦ τῶν λαφῶν φροσημάτων
τοῦ ἐκμανοῦς τυφῶνος!

Ἄχρὰ τῶν δένδρων πίπτουσιν ἐπὶ τῆς γῆς τὰ φύλλα,
ἐν οἷς τὸ ἔαρ ἐμείλε φαιδρὰ ἢ φιλομήλι·
γυμνοὶ οἱ κλάδους μένου·
οἱ σκελετώδεις δὲ κορμοί, τοῦ μαρμαροῦ μνημεῖο,
πέρισμορα πρὸς τὰ κάθεκτα τῆς φύσεως στοιχεῖα
ἀντίστασιν ἐμφαίνου·

Τὴν χλοερὴν μινθῶν τῆς ἡ γῆ ἀπεκδυθεῖσα
χιτῶνα τόρα φαινεται ὡχρὴν περιβληθεῖσα.
Ἄγασ' ἡ ἐρημία . . .
Ἄ, εἶνε τὸ φθινόπωρον τοῦ χωρισμοῦ ἡ ὥρα!
Παντὸς θελήτηρος ὄρασην προσπέλει δ' ἡ χώρα
ἐν τῇ μελαγχολίᾳ.

Δειλά, ριγοῦντα τὰ πτηνὰ τὰς φύλλας ἀγρίων
καὶ εἰς ἔτας στέγας προσφῶς τὴν πτεροῦ των ἰσιον·
Δὲν στέργου τὴν ἀλίαν.
Ζητοῦν τὸ θάλπος τὸ γλυκὺ, τὰ μύρα τῶν ἀνθέων,
τὴν αὔραν τὴν λευκίαν καὶ ἀσπρὴν ὠρατον
ὑπὸ χρυσοῦν εὐόλιαν!

Ὡς ὄνειρον ἐξέλιπον τοῦ ἔαρος τὰ κάλλι
καὶ ἤδη θλιβερὰ σιγὴ τὸ σῆμα περιβάλλει
ὡς σύμβολον θανάτου·
πλὴν ὁ οὐρανός Πατρὸς καὶ πάλιν θ' ἀνατείλει
ζῶην καὶ φέγγος μεδιῶν καὶ εἰς πάντα θ' ἀπουτεῖλει
τὰ μέτρητ' ἀγαθὰ Του!

Πέτρος Κυριαζῆς.

ΜΑΞΙΜΟΥ ΓΟΡΚΗ

ΤΣΕΛΚΑΣ

Νεφολόφος κονιορτός, ἀπὸ τῆς προκυμαίας
ἀνερχόμενος ἐπεσκότισε πρὸς νότον τὸν κυανοῦν
οὐρανόν. Ὁ καυστικὸς ἥλιος ὡς διὰ τεφροῦ πέ-
πλου ἀμυδρὰς ρίπτει ἀκτίνας εἰς τὴν πρασινω-
πὴν θάλασσαν χωρὶς νὰ διαθλῶνται αὐταὶ ὑπὸ
τοῦ ὕδατος, τὸ ὅπιον διασχίζεται συνεχῶς
ὑπὸ τῶν κωπῶν τῶν λέμβων, ὑπὸ τοῦ ἑλικος
τῶν ἀτμοπλοίων, ὑπὸ τῶν ὀξέων σκαφῶν τῶν
ἀκκτιῶν καὶ ἄλλων ἰστυοφόρων πλοίων, διαπλεόν-
των τὸν κατὰ πλάσας τὰς διευθύνσεις στενόν

λιμένα, εντός του οποίου δεδουλευμένα υπό του γρανίτου τὰ ελεύθερα τῆς θαλάσσης κύματα, βεβαρημένα ὑπὸ διαφόρων βρωῶν, ὀλιθαινόντων ἐπὶ τῆς ράχεώς των, θρύνονται ἐπὶ τῶν περσίων, ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῶν πλοίων — θρύνονται βρέμοντα καὶ ἀρρίζοντα ἐκ τῶν κτύπων, θαλά ἐκ διαφόρων ἀχρήστων ὕλων.

Ὁ ἦχος τῶν ἀλύσεων τῶν ἀγκυρῶν, ὁ θόρυβος τῶν φορητῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, ἡ μεταλλικὴ ἀντήχησις τῶν σιδηρῶν φύλλων πιπτόντων ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου, — ὁ κωρὸς κτύπος τῶν ξύλων ὁ κρότος τῶν κάρρων, οἱ συριγμοὶ τῶν ἀτμοπλοίων, πότε ὄξει καὶ ἐκκωφωτικοὶ καὶ πότε ὑποκώπως μυκώμενοι, αἱ φωναὶ τῶν ἀχθοφόρων, τῶν νυκτῶν, τῶν ὑπαλλήλων τοῦ τελωνείου, πάντες αὐτοὶ οἱ ἦχοι συγγέονται εἰς μίαν ἰδιόζουσαν ἐκκωφωτικὴν συνκυλίαν τῆς ἐργασίας ἡμέρας καὶ στασιαστικῶς κινούμενοι ἑστάνται ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνωθεν τοῦ λιμένος, ὡστε ἐφοβοῦντο νὰ ἀνέλθωσιν ὑψηλότερον καὶ ν' ἀφανισθῶσιν ἐν αὐτῷ. Καὶ διαρκῶς ἀνέρχονται πρὸς αὐτοὺς τοὺς ἦχους ἐκ τῆς γῆς νέα καὶ νέα κύματα — ὑπόκωφα, κοχλάζοντα καὶ συντραχύνοντα τὸ πᾶν περὶ αὐτά, ποτὲ δὲ ὄξεα, βοῶντα καὶ κατασχίζοντα κοινορτώδη καὶ κωστικὸν ἔρα.

Ὁ γρανίτης, ὁ σιδηρὸς, τὰ ξύλα, ἡ λιθόστρωτος προκυμῖα, τὰ πλοία καὶ οἱ ἄνθρωποι — τὸ πᾶν ἐκπέμπει τὰς ἡχηρὰς μολπὰς ὕμνου πρὸς τὸν κερδῶν ἕρμην. Ἄλλ' αἱ φωναὶ τῶν ἀνθρώπων, αἱ μὲν ἀκούμεναι εἶναι ἄσθενεῖς καὶ γελοῖαι. Καὶ αὐταὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐξ ἀρχῆς ποιήσαντες ὄλον αὐτὸν τὸν θόρυβον, φαίνονται γελοῖοι καὶ ἄξιοι οἴκου. Αἱ μορφαὶ των, αἱ κεκοιναμέναι, αἱ ἐσχισμέναι, αἱ κυρτούμεναι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐπὶ τῶν ὤμων των φορτίων, τρέχουσι κατὰ τὰς τῆν ἡ ἐκείνην τὴν διεύθυνσιν πολυάσχολοι, ἐντὸς νερῶν κοινορτοῦ ὑπὸ τὸν ἐκ τῆς θαλάσσης πνιγηρὸν καύσωνα, μεταξὺ τοῦ θορύβου, — μορφαὶ μὲν ἀμαξιαί, μικραὶ, συγκρινόμεναι πρὸς τοὺς ἄλλους σιδηροὺς κολοσσούς, ὄγκους τῶν φορτίων καὶ πάντα ὅσα οἱ ἄνθρωποι ἐδημιούργησαν. Τὸ δημιουργηθὲν ὑπ' αὐτῶν ὑπεδόλωσε καὶ ἐξεμηδένισεν αὐτούς.

Τὰ βαρέα γιγνόμενα ἀτμόπλοια ὑπ' ἀτμὸν περσμένοντα, τὰ μὲν ἐσίζοντα τὰ δὲ ἐφύτων ὅτε

δὲ βιθίως ἐστέναζον καὶ εἰς τὸν γεννηθέντα ὑπ' αὐτῶν ἦχον διεκρίνετο εἰρωνικὸς τις φθόγγος περιρροήσεως πρὸς τὰ φαῖα, κοινορτώδη σχήματα τῶν ἀνθρώπων, τῶν συμφορῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ πληρούντων τὰς βιθίας αὐτῶν ἀποθήκας διὰ τῶν καρπῶν τοῦ ἡμερησίου αὐτοῦ κόπου. Ἦσαν γελοῖαι μέχρι δακρύων αἱ μακρὰί ἐκείναι σειραὶ τῶν ἀχθοφόρων, μετακομιζόντων ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν χιλιάδας στατήρας εἰς τὰς σιδηρὰς κοιλίας τῶν πλοίων, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ἐκδουλεύσωσιν ὀλίγας λίτρας ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἄρτου διὰ τὸν ἴδιον αὐτῶν στόμαχον. Οἱ ρακένδυτοι, οἱ ἰδρωμένοι, οἱ κατάκοποι ἐκ τῆς ἐργασίας, ἐκ τοῦ θορύβου, ἐκ τοῦ ὀδυνηροῦ καύσωνος καὶ αἱ κραταιαί, αἱ στίλβουσαι ὑπὸ τὸν ἥλιον μετὰ τινος ἀμεριμνησίας καὶ μεγαλείου μηχαναί, αἱ δημιουργημένοι ὑπ' αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων — μηχαναί, αἱ ὅποισι ἐτίθεντο εἰς κίνησιν οὐχὶ δι' ἄτμου, ἀλλὰ διὰ τῶν μυῶν τῶν δημιουργῶν αὐτῶν . . . πάντα ταῦτα ἀπετέλουν σύμπλεγμα, ἐντὸς τοῦ οὐραίου ὑπῆρχεν ὀλόκληρον ποίημα ἀγρίας καὶ ψυχρῆς εἰρωνίας.

Ὁ θόρυβος ἐπλημμύρει τὸ πᾶν. Ὁ κοινορτὸς ἐρεθίζων τοὺς ῥώθωνας, ἐτύπλου τοὺς ὀφθαλμούς. Ὁ καύσων ἐκαίει τὸ σῶμα καὶ καταπνέει αὐτό. Καὶ τὸ πᾶν περίξ ἐφάνετο σπεῦδον, ὄριμον, ἀνυπομονοῦν, ἔτοιμον νὰ ἐκραγῇ εἰς ἐπιβλητικὴν κίνησιν, κατόπιν τῆς ὁποίας εὐκνάνευτος θὰ εἶναι ὁ ἀπῆλευθερωμένος καὶ δροσερὸς ἄηρ ἐπὶ τῆς γῆς, θὰ ἐπικρατήσῃ ἡσυχία, αὐτὸς δὲ ὁ θόρυβος ὁ ἐρεθιστικὸς, ὁ κωραστικὸς, ὁ ἐνγώνιος, ὁ ἐκλίπη, θὰ ἀφάνισθῇ καὶ εἰς τὴν πόλιν εἰς τὴν θάλασσαν, εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ εἶναι τὰ πάντα ἡτυχα, καθαρά, λαμπρά . . . Ἄλλ' αὐτὸ μόνον ἐφαίνετο, ἐνομιζέτο. Ἐνομιζέτο διότι ὁ ἄνθρωπος ἀκόμη δὲν ἐπέκαμε, δὲν ἐπαυτε νὰ ἐλπίζῃ ἐπὶ τὸ βέλτιον καὶ νὰ αἰσθάνηται ὅτι ἡ ἐπιθυμία δὲν ἀπέθανεν ἐν ἐκείνῳ . . .

Ἠκούθησαν ἠχηροὶ καὶ τακτικοὶ κρότοι τοῦ κώδωνος, ὅτε ὁ τελευταῖος τοῦ χαλκοῦ ἦχος ἐξηθνήθησεν, ἡ ἀγρία μουσικὴ τῆς ἐργασίας ἀντήχει ἀσθενέστερον ἢ δὴ, σχεδὸν κατὰ τὴν ἡμισυ. Μετὰ ἐν λεπτὸν μετετρέπη αὕτη εἰς ὑπόκωπον δυσάρεστον ψιθύρισμα. Νῦν αἱ φωναὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ φλοῖσθος τῆς θαλάσσης ἠκούοντο καθαρῶς. Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος.

Ὅτε οἱ ἀχθοφόροι διακόψαντες τὴν ἐργασίαν αὐτῶν, διεσκορπίσθησαν εἰς τὴν προκυμῖαν ἀνὰ θορυβώδεις ὀμίλους καὶ ἀγοράσαντες διάφορα ἐδώδιμα ἀπὸ τὰς πωλούσας τοιαῦτα γυναῖκες, ἐκάθισαν νὰ φάγωσιν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ εἰς τὰς σκιερὰς γωνίας αὐτῆς, μεταξὺ αὐτῶν ἐφάνη ὁ Γρησκάς Τσελκάς, πηλκὸς ἐμπειρὸς λύκος, πολὺ γνωστὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦ λιμένος ὡς ἐσχάτος μέθυσος, καὶ ἱκανὸς γενναῖος κλέπτης. Ἦτο ἀνυπόδητος, μὲ πηλασίον ἐνδυμα, τετριμμένον περιτέλιον, ἀνευ πλοῦ, μὲ ρυπαρὸν τσίτου ὑποκάμιτον, μὲ ἐσχισμένον περιλαίμιον ἀποκαλύπτον ὄστα ξηρὰ, ἐξέχοντα καὶ εὐκίνητα, κεκαλυμμένον ὑπὸ καστανόχρου δέρματος. Ἐκ τῶν ἀτάκτων, ἀκτενίστων ἡμιλευκῶν βραστῶν, ἐκ τοῦ πελιδνοῦ, ὀξέος καὶ ἀγρίου αὐτοῦ προτύπου ἐφάνετο ὅτι μόλις πρὸ ὀλίγου ἠγέρθη ἀπὸ τοῦ ὕπνου. Ἐντὸς τοῦ ἐνός ἐρυθροῦ μύστακος του εἶχεν εἰσδύσει ἐν ἄχυρον ἐν ἄλλο ἄχυρον εἰσεχώρησεν εἰς τὰς ἀδρὰς ὡς χοῖρος τρίχας τῆς ἀριστερᾶς ἡμιξυρίστου παρεῖας του, πρὸς τὰ ὄπισθεν δὲ ἀπὸ τοῦ ὠτός του ὁ ἴδιος ἐκρέμασε κλάδον λεύκης ἄρτι κοπέντα. Ὑψηλός, ἰσχνός, ὀλίγον κωρὸς, ἐβάδιζε βραδέως ἐπὶ τῶν πετρῶν καὶ προβάλλων τὴν γρυπὴν ὡς ῥάμφος ὄρνεου ρίνκ του ἔρριπτε περὶ αὐτὸν ὄξεα βλέμματα, λάμπων διὰ τῶν ψυχρῶν φιαῶν ὀρθαλμῶν του καὶ ζητῶν τινὰ μεταξὺ τῶν ἀχθοφόρων. Οἱ ἐρυθροὶ μύστακοί του, οἱ πυκνοὶ καὶ μεγάλοι ἔτρεμον διηνηκῶς ὡς τῆς γαλῆς καὶ αἱ χεῖρές του, τὰς ὁποίας εἶχε δεδεμένον ὄπισθεν του ἔτριβον ἢ μίαν τὴν ἄλλην νευρικῶς συσπῶσαι καὶ συστρέφουσαι τοὺς μικροὺς, κυρτοὺς, ἀρπακτικούς του δακτύλους. Ἀκόμη καὶ ἐνταῦθα μεταξὺ τῶν ὁμοίων πρὸς αὐτὸν ἑκατοντάδων ρακενδύτων, τραχέων, ἀνυποδῆτων μορφῶν διεκρίνετο οὗτος ὑπὲρ πάσας καὶ ἐπέβλεπεν εἰς ἑαυτὸν τὴν προσοχὴν ἐκ τῆς ὁμοιότητος αὐτοῦ πρὸς τὸν ἰέρακα καὶ ἐκ τῶν ἄγριων του βλεμμάτων τῶν ἡσύχων καὶ σταθερῶν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἐσωτερικῶς κακῶν, κατασκοπικῶν καὶ ἐξηρηθισμένων ὡς ἡ πτώσις τοῦ πτηνοῦ, τὸ ὁποῖον ὑπενθύμιζεν ἡ θεία του.

Ὅτε ἦλθε πλησίον εἰς ὄμιλον τῶν ἀνυποδῆτων ἀχθοφόρων, καθήμενων ὑπὸ τὴν σκιὰν μεγάλων κορινῶν πλήρων ἀνθράκων ἀπέναντί του, ἠγέρθη

νεανίας πηλκός, βραχύσωμος, ἡ-ίθιος, κηλιδας ἔχων εἰς τὸ πρόσωπον, βιθίας ἀμυχῆς εἰς τὸν λακμόν, προρπῶς πρὸ ὀλίγου δυνικτὰ δακρυῖς. Ἐτλητίεσε πρὸς τὸν Τσελκάς καὶ μὲ φωνὴν μύλις ἀκουμένην.

— Δυὸ μπάλες μανιρατοῦρες ἔλειψαν, εἶπεν. Οἱ ναυτικοὶ τῆς ζητοῦν. Ἀκούς Γρήτκα;

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Τσελκάς ἠτύχως ἐξετάζων αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Τί — λοιπὸν; Ζητοῦνε νὰ! καὶ τίποτε περιττώτερο.

— Μὲν μὲ ζήτησαν νὰ τοὺς βιθηθῶ νὰ τὰς βροῦν;

Καὶ ὁ Τσελκάς μὲ ὀξύ μειδίαμα παρετήγηε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ὕψουτο ἡ ἀποθήκη.

— Πήγαινε ἔς τὸ διάβολο.

Ὁ ἐργάτης ἔστρεψε τὰ νῶτα.

— Αἱ! σταμάτησε ποῖος ἔτσι σ' ὠμόρφηνε!

Ἰδὲς πῶς σοῦ χάλασαν τὰ μούτρα σου . . . Δὲν εἶδες εἶδω τὸν Μίσκα;

— Ἀπὸ πολὺν καιρὸ δὲν τον εἶδω — ἐφώναζεν οὗτος, διευθυνόμενος πρὸς τοὺς συνεργάτας του.

Ὁ Τσελκάς προὐχώρησε περαιτέρω, γινόμενος δεκτὸς ὑπὸ πάντων ὡς ἄνθρωπος πολὺ γνωστός. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ πάντοτε εὐθυμὸς καὶ δηκτικὸς δὲν εἶχεν, ὡς φαίνεται, καλῶς σήμερον καὶ ἀπῆντα εἰς τὰς ἐρωτήσεις λακωνικῶς καὶ συγκεκριμένως.

Αἴφνης, ἄγνωστον πόθεν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν θορυβούντων ἐργατῶν διὰ τὴν ἐξφάνισιν τοῦ ἐμπορεύματος, ἐφάνη ὁ φύλαξ τοῦ τελωνείου, βαθυπράσινος κοινορτώδης καὶ πυλεμικός. Ἐκλείσει τὸν δρόμον εἰς τὸν Τσελκάς, ἐσταμάτησεν ἐνώπιόν του εἰς ἐπιθετικὴν στάσιν, ἐκράτησε διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του τὴν λαβὴν τῆς μικρᾶς νευτικῆς σπάθης του καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς προτεπάθει νὰ συλλάβῃ ἀπὸ τοῦ περιλαίμιου τὸν Τσελκάς.

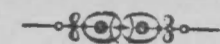
— Στάσου! ποῦ πᾶς;

Ὁ Τσελκάς ἐκαμειν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω ὕψωσε τὰ βλέμματα του πρὸς τὸν φύλακα καὶ ξηρῶς ἐμειδίασε.

(Ἀπολουθεῖ.)

Κλ. Βασαροδάκης.

Μετάφρ.

ΝΕΥΡΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Ἡ νοητικὴ παθολογία τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐξακριβοῦται. Δὲν συμβαίνει ὁμως τὸ αὐτὸ καθόσον ἀφορᾷ καὶ τὰ ζῴα. Αἱ νευρικοὶ διατηρῶντες, αἵτινες ἀναραίνονται πᾶρὰ τοῦτοις εἶνε εἰσέτι ὀλίγον ἐσχολισμένοι. Εἰς κτηνιατρούς, ὁ κ. Lépinay, ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς ὑπνολογικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἐπιχειρήσεως ἐπὶ τῆς σπουδαιοτάτης καὶ ἀρκούντως σκοτεινῆς ταύτης ὑποθέσεως.

Αἱ νευρικοὶ κρίσεις πᾶρὰ τοῖς ζῴοις προκαλοῦνται, ὡς καὶ παρ' ἡμῖν ἐκ διαφόρων αἰτιῶν. Καὶ κατὰ πρῶτον ἀναφέρονται τὰς σφοδρὰς ἠθικὰς συγκινήσεις. Ὁ φόβος, ὃν δεικνύουσιν οἱ ἵπποι πρὸς τὰς ἀτμομηχανὰς καὶ τὰς αὐτοκινήτους ἀμάξιας προκαλεῖ οὐχὶ σπανίως τρόμον, χωλώσεις καὶ ψευδεῖς παραλυσίας, ὧν αἱ ἀληθεῖς αἰτίαι πᾶρέρχονται πολλάκις ἀπαρτήρητοι. Ὁ φόβος τῆς τιμωρίας, ἡ χαρὰ, ἢ ἡ αἰσθάνεται τὸ ζῴον ἐπαναβλέπον τὸν κύριόν του, ἐδῶκεν γένεσιν εἰς κρίσεις κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον χρονίας θεωρηθείσας ὡς ἐπιληπτικῆς φύσεως.

Κύων τις ἀποχωρίζεται καθ' ἕκαστον ἔτος τῆς κυρίας αὐτῆς. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν δὲ τῆς κυρίας μεγάλη καταβάλλεται φροντίς, ὅπως ἡ παρουσίας μὴ ἐπέλθῃ ἀποτόμως· ἄλλως ἡ κύων καταλαμβάνεται ὑπὸ νευρικῆς κρίσεως, ἣτις διαρκεῖ ἐπὶ μῆνας.

Τὸ κωνκρίνιον τοῦ Δρος Hygyer πτερυγίζει εὐθύμως ἐν τῷ κλωβῷ του, ὀπότεν ὄρμῃ κατ' αὐτοῦ ἡ γαλῆ καὶ ἀνατρέπει τὸν κλωβόν. Ὁ Δόκτωρ προφθάνει καὶ ἀποδιώκει τὴν γαλῆν πρὶν ἢ αὐτὴ λάβῃ καιρόν, ὅπως κακοποιήσῃ τὸ πτηνόν. Ἄλλ' ἡ δόνησις ὑπῆρξε τοιαύτη ὥστε τοῦτο παρραμένει ἀνίσθητον. Ὁ δόκτωρ βρῖναι αὐτὸ δι' ὕδατος καὶ τῷ ἀποδίδει τὰς αἰσθήσεις. Τὸ κωνκρίνιον ἐγείρεται ἐντὸς στιγμῶν τινῶν ἐπαναλαμβάνει τοὺς πτερυγισμούς του. Ἄλλ' εἶνε ἤδη ἀλαλον. Ἡ ἀφωρία ὁμως αὐτῆ, ἣτις διαρκεῖ ἐπὶ ἑξ ἑβδομάδα; αἰρνης ἐκλείπει καὶ τὸ ἄσμα ἀναγεννᾷται ἐν τῷ πτηνῷ τοσοῦτον ἀνεπίστως ὅσον καὶ ὅταν εἶχεν ἐκλείψῃ.

Μία σύγκρουσις, μία πτώσις δύνανται ὡσαύτως νὰ ἐπιφέρωσιν ὑστερίαν. Ἴππος τις κατόπιν πτώ-

σεῶς τινος προυνεῖται χωλότητι ἢ παραλυσίαν, ἐν ᾧ οὐδὲν κατὰ τὰς συμπτώμαθαι δικαιολογεῖ αὐτήν. Τὸ ζῴον θυτιάζετα· ἐν τούτοις, ἀλλ' ἢ αὐτοφία οὐδὲν ἐξηγεῖ.

Ὁ Δρ. Hygyer ἀναφέρει καὶ τὸ ἐξῆς περιεργὸν ἐπεισόδιον. Γαλῆ τις ἡλικίας ἐνέα μηνῶν δηχθεῖσα ὑπὸ κυνός περιέπεσε νείως παραλυσίαν καταλαβοῦσιν τὰ ὀπίσθη αὐτῆς ἄκρα, καὶ τὴν οὐρὰν οὕτως ὥστε περιεπάτει διὰ τῶν ἐμπροσθίων μόνον ποδῶν τῆς. Δύο μῆνας μετὰ τὸ γεγονός ὑπῆρξάν τισ θελούτα νὰ δοκιμάσῃ ἐὰν καὶ αἱ παραλυτικαὶ γαλαὶ πίπτωσι πάντοτε ἐπὶ τῶν τεσσάρων αὐτῶν ποδῶν, ὅπως καὶ αἱ ὑγίαι, ἐκρήμνισε τὸ δυστυχὲς ζῴον ἐκ τοῦ παραθύρου τοῦ πρώτου πτωάτου. Ἡ γαλῆ ἔπεσε τῷ ὄντι ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν τῆς, καὶ—ὦ τοῦ θύματος!—πᾶραυτὰ ἐτράπη εἰς φυγὴν μετὰ τὰ τέσσαρα. Ἡ νέα συγκινησις ἐθεράπευσεν αὐτὴν ἐκ τῆς παραλυσίας.

Ἡ ἐπὶ σταύλων πτώσις τοῦ κεραυνοῦ, ἐκτὸς τῶν πληγῶν ἢ τῶν κυμάτων, προκαλεῖ παρὰ τοῖς ζῴοις φαινόμενα σοβαρᾶς ὑστερίας, παραλυσίας ἢ συστολῆς. Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ηλεκτρικοῦ ρεύματος εἶνε ἀνάλογα.

Ὁ Κ. Arueh, τῆς κτηνιατρικῆς σχολῆς τοῦ Μιλάνου, ἀναφέρει τὰς ἐξῆς παρατηρήσεις περὶ κυνῶν, οἵτινες προυνεῖσαν δξείας νευρικῆς κρίσεις ἐξ αἰτιῶν καθαρῶς ψυχολογικῶν.

Μία θήλεια ἐκ τῶν κυνῶν τούτων, ἣτις κατέχετο ἤδη ὑπὸ ἀσθενείας τινός προελθούσης ἐκ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ κυρίου τῆς, ἠσθένησε καὶ πάλιν βλέπουσα τὴν νεκρὰν τῆς κυρίαν κρατούσαν ἐν ταῖς ἐγκάλας τὸ νεογέννητον βρέφος τῆς. Ἡ κύων αὕτη εἶχεν ἡλικίαν δύο ἐτῶν καὶ ἡμίσεως, ἦτο δὲ λίαν θωπευτικὴ. Αἱ ταραχαί, αἱ παρουσίας κατ' ἀρχὰς ἦσαν ἀνορεξία, βήξ, πολυουρία, ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς καὶ ἰδιότροποι διαθέσεις. Ἐπηκολούθησε βαθμικῶν παράλυσις τῶν ἄκρων καὶ ἐν τέλει τὸ ζῴον κατέστη ἄφωνον. Κατὰ τὴν αὐτοφίαν, ἣτις ἐγένετο μετὰ τὸν ἐπὶ τούτῳ φόνον τοῦ ζῴου τὰ νευρικὰ κέντρα οὐδεμίαν παρουσίασαν ἀλλοιωσιν.

Κατὰ τὴν δευτέραν περίπτωσιν κύων τις κατέληθη ὑπὸ σπασμῶν, οἵτινες ἐπηκολούθησαν κατόπιν αὐστηρᾶς τιμωρίας ἐπιβληθείσης αὐτῇ ὑπὸ τοῦ κυρίου του. Ἐκτοτε τὸ ζῴον κατέληκε θάνατο ὑπὸ τῆς κρίσεως ὁσάκις ἠθάνετο τὴν προ-

σέγγισιν τοῦ κυρίου του. Οἱ σπασμοὶ ἀντικατέστησαν τὴν ἐκφρασιν τῆς χαρᾶς, ἢν ἄλλοτε ὁ κύων ἐμαρτύρει ἐπὶ τῇ περιστάσει.

Ἡ τρίτη παρατήρησις ἀναφέρεται εἰς κύνα παρουνεῖσαν πότε, παράλυτιν θεραπευθεῖσαν καὶ ἀναφανείσαν ὅταν τῷ ἐδόθη μία θήλεια σύντροφος. Τὰ φάρμακα οὐδὲν ἐπέφερον ἀποτελεσμα. Μόνον δὲ ὅταν ἀπηλλάγη τῆς ἀντιπαθητικῆς συντροφῆς τοῦ ὁ κύων ἐπανεῖρε τὴν ὑγίαν καὶ μετὰ ταύτης τὴν βρεξίν καὶ τὴν εὐθυμίαν του.

Η. Coupin

Εἰς τὸ Δευκῶμα

τοῦ φίλου κ. Νίκου Μακρουποδάρι

Μὲ κάποια ἀθώρετα φτερά, ποῦ δ' οὐδὲς μου πάντα πλάττει, πετῶ γοργὰ 'ς τῆς μάγισσας Ἀγάπης τὴν παλάτι καὶ στέγω ἐκεῖ γυροῦντας ἀπ' τὴν αἰώνια βρῦσι νερὸ καθαῖρο τῆ φτωχῆ καρδιά μου νὰ δροῖσῃ

Μπρὸς 'ς τὴν ἀθάνατη μορφή ὄρα πολλὴ προσμένω καὶ τέλος παίρνω τὸ νερὸ τὸ μνηριοποθισμένο. Φεύγω καὶ φθάνω με δειρὰ λαχταριστὰ σιμά σου καὶ δίνω ἀπ' τὴν ἀγάπη μου καὶ ξεδιψᾷ ἡ καρδιά σου. Ἐν Σμύρῃ

Στυλ. Γ. Σπεργίντσας

N. Δ. ΑΧΣΑΡΟΥΜΩΦ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Συνέχεια ἕδε προηγούμενον τεύχος

Ε'.

Σκεπτόμενος περὶ πάντων τούτων περιεπάτει μίαν ἐσπέραν. Ἦτο ἀργά, σκοτεινὰ καὶ παραδεδομένος εἰς σκῆψιν δὲν παρετήρητε πόσον μακρὰν τοῦ οἴκου του εὐρέθη . . . εἰς τὴν ἄκραν τῆς πόλεως πλησίον λαχανοκήπων. Ἀνεγνώρισε τὴν φωλεάν, ἐν ᾗ ἐκρύπτετο ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ μακαρίτης πατήρ του . . . Οὔτε ὁ οἶκος, οὔτε ἡ γῆ τῷ ἀπέφερε κέρδος τι, δι' αὐτὸ καὶ ἔγεινε φιλήργυρος. Ἐν τούτοις ἐν τῷ παραθύρῳ ὑπάρχει φῶς τι, ἄρα ἔζη τις ἐκεῖ. « Ἄς μάθω, εἶπε κατ' ἑκυτόν . . . » Ἐφθασε μὲ κόπον πατῶν ἐπὶ βελθείας χιόνος μέχρι τῆς θύρας καὶ ἐκρουσεν. Ἡ θύρα ἠνοίχθη καὶ εἰς τὴν αὐλὴν ἀπήνησεν ὁ Ἰωάννης ἄγνωστόν

τινα δλωσθιδίου, λεπτόσωμον, μελάγχρου, καὶ ἰσχνότατον.

Ἐκράτει οὗτος κηρίον ἀνά χειρας καὶ πρὸ τοῦ φωτός αὐτοῦ παρατήρησε προσηκτικῶς τὸν Βίρκην μὲ βλοσυρὸν βλέμμα καὶ δεικνύων τοὺς ὀδόντας.

— Ἄ! λέγει. — Ὁ νοικοκύρης! . . . Νὰ συμπρωσις! Καὶ ἐγὼ μόλις ἠτοιμαζόμεν νὰ σὲ ἐπισκεφθῶ. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐσὺ ὤρισες, τόσο τὸ καλλίτερον! . . . Παρακκῶ, ἔμβα.

Εἰσῆλθεν ὁ Βίρκην, παρατηρεῖ πλήρη ἐνδειὰ αὐτε λύχνος· μόνον ἡ θερμάστρα καίει, παρ' αὐτὴν χωλὴ ἔδρα ἐκ πελαϊᾶς ξυλείας κατεσκευασμένη καὶ ἐν τῇ γωνίᾳ σάκκος καὶ ρυπαρὸν δέμα.

Καὶ παρετήρησε τὸν ἀλλοίθωρον κάτοικον, ὁστις δεικνύων τοὺς χαυλιδόντας του γελᾷ.

— Ἀπορεῖς, λέγει, ὅτι ξένος ἀνθρώπος· μὲθῃκε 'ς αὐτὴν τὴν ἀκατοίκητη φτωχὴ καλύβη σου; Ἄλλὰ ἐγὼ μολονότι ἐσὺ μὲ 'ξέχασες, ἤμουν 'ς τὰ παλῆα τὰ χρόνια φίλος μὲ τὸν πατέρα σου καὶ ἀφῦ μὴ μὴ φορὰ ἤλθῃ ἐδῶ γιὰ δοῦ' εἰσις δὲν θέλησα νὰ προσβάλω τὸν φίλον μου, καὶ νὰ μείνω σὲ ξένο σπίτι.

— Καὶ πῶς σὲ λένε;
— Ζιγάκ.

Παράδοξον ἐφάνη εἰς τὸν Βίρκην τὸ ὄνομα. — Πῶς λέγεις, ὅτι ἤλθες ἐδῶ γιὰ τὸν πατέρα μου; Ὁ πατέρας μου πρὸ πολλοῦ δὲν εἶναι 'ς τὴν ζωῆ.

— Σωματικῶς ἴσως δὲν ὑπάρχει, ἀπεκρίθη ὁ Ζιγάκ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ του συχνὰ ἐρχεται ἐδῶ, διότι ἐδῶ ἐκρύπτοντο οἱ γήινοι θησαυροὶ του.

— Ἄλλὰ καὶ αἱ θησαυροὶ πλέον δὲν ὑπάρχουσι . . .

Ὁ ἀλλοίθωρος τὸν παρατηρεῖ πονηρῶς καὶ γελᾷ.

— Πῶς τὸ ξεῦρεις; λέγει. — Ὁ γέρον ἦτο πονηρός· θὰ ἐφύλαξε κατὶ τι, τὸ ὅποσον δὲν σὲ ἐφανέρωτε.

Ὁ Βίρκην ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του καὶ ἐσκέφθη. Καὶ πράγματι· ἴσως ὁ πατήρ του δὲν ἐτόλμησε νὰ τῷ δείξῃ ὅλα διὰ μᾶς, καὶ ἔως οὗ κελσοκεφθῆ, ὁ θάνατος τὸν κατέλαβεν ἐξαφν . . . Ὁ δὲ γέρον φίλος του ὑπωπτεύθη καὶ ἴσως διὰ νὰ ἐξετάσῃ εὐρίσκεται ἐδῶ. Ἄχ! ἐγὼ ἀνόητος, ἀνόητος! Πῶς ἐμὲ αὐτὸ δὲν μὲ ἤλθε 'ς τὸ νεῦν μου;

Ἐκεῖνος ἔχωσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιόν του καὶ ἤρωτήσεν.

— Πόσα χρειάζονται γιὰ τὸ νοῖκι ;

Ἄλλ' ὁ Βίρκην ἐσκέπτετο.

— Ἄ, ὄχι, λέγει — Ἐς αὐτὸ πειὰ συγχώρησέ με. Ἀπ' τοὺς μουσαφίρηδες δὲν πέρνουν νοῖκι. Ἄλλ' ἀφοῦ ἐσὺ ἐγνώριζες τόσον καλὰ τὸν πατέρα μου, νὰ ὀρίσῃς καὶ εἰς ἐμέ νὰ φῶς καὶ νὰ κοιμηθῆς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Ζιγάκ. — πῶμε.

Τὸν ὠδήγησεν ὁ Βίρκην εἰς τὴν οἰκίαν του, συνεδείπνησαν καὶ κατεκλίθησαν μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀκούσας ἐκ τοῦ προθαλάμου ὅτι ὁ ξένος του ἔρρεγγε, τὸν ἐκλείδωσεν εἰς τὸν θάλαμόν του, ἐξῆλθεν εἰς τὴν αὐλὴν ἐξέυξε τὸν ἵππον, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ὄρμαθὸν κλειδῶν, φανόν, πτυάριον καὶ μοχλὸν ἔχωσε εἰς τὸ θυλάκιόν του ὕψους, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἔλκνηρον καὶ διηυθύνθη κατ' εὐθείαν ὀπίσω πρὸς τὸν κενὸν οἶκον. Ὁ παλαιὸς κοιτῶν τοῦ πατρὸς του συνεκοινοῦν διὰ μυτικῆς θύρας μετὰ τὸ ὑπύγειον τοῦ παλαιοῦ λιθίνου κτιρίου. Ἦνοιξεν ὁ Βίρκην τὸ βαρὺ κλειθρον, ἦναψε τὸν φανὸν καὶ κατήλθε . . .

Ἡ ὕγρασία, οἱ πλίνθινοι θόλοι, αἱ σιδηραὶ θύραι, τὰ κλειθρα, ταῦτα πάντα πρὸ πολλοῦ τῷ ἦσαν γνωστά. Ἦρε καὶ τὰς τρεῖς κρύπτας, ὅπου ὁ πατήρ του ἔκρυπτε τὰ γραμματῖα, τὰς συναλλαγματικὰς καὶ τὰ τραπεζικὰ χρεώγραφα· ἀλλὰ ὅλαι αἱ κρύπται, ὅπως ἀφῆθησαν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του, οὕτως ἔμεινον κενά . . . Ἐξορκλίως μέχρι τῆς αὐγῆς ὁ Βίρκην μετέβαινε ἀπὸ ὑπογείου εἰς ὑπόγειον, πλήττει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰς πλίνθους καὶ ἀκρωμένους μήπως ἤθελεν ἀντηχητῆ ἔσθθεν κενόν τι μέρος· ἀλλ' οὐδὲν εὔρε καὶ τὴν αὐγὴν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν λυπημένος, σύνορρος.

— « Ἄδικα ἔκαμν τὸν κόπον, λέγει, μὲ περιπαίξῃς ὁ Ζιγάκ ! »

ΣΤ'.

Ἐ τὴν πρωῖαν κἀθηται ἀπέναντι τοῦ ξένου τοῦ ἐμπρὸς εἰς τὸ σαμοδάριον, καὶ προσπαθεῖ νὰ συνάψῃ διάλογον, ἀλλ' ἡ συνομιλία εἶναι ψυχρὰ, διότι ὁ ξένος σιωπᾷ. Τὸ πρόσωπόν του οὔτε τὴν ἐσπέραν πρὸ τοῦ φωτός τῶν κηρίων ἤρεσεν εἰς τὸν Βίρ-

κην, πολὺ δὲ ὀλιγώτερον τὴν φῶς τῆς ἡμέρας· καὶ αὐτὴ ἡ ὑπερέτρια, ἡ ὅποια ἔφερε τὸ σαμοδάρι ἐστένιζε καὶ ἔκκαμν κρυφίως τὸν σταυρὸν τῆς . . . Παπατηροῦσιν ἀλλήλους σιγῶντες καὶ ὁ Ἰωάννης βλέπει ὅτι ὁ ξένος του ὑπομειδιᾷ.

— Γιατί, τὴν ἔρωτᾷ, γελᾷ ;

(Ἀκοιουθεῖ)

Ὁδ. Κεσίδογλους

ΔΕΝ ΜΕ ΘΥΜΑΤ' ΕΚΕΙΝΗ

Ῥωτῶ τὸ πῦμα τοῦ γα.λοῦ τὰ φροστεφανωμένο
Ὅποῦ ἐπὶ βράχο χύνεται θαλασσοκτύπημένο
Ἄν ἔτυχε σ' ἀκρογιαλιὰ μὴ κῆρη τ' ἀπατήση
Καὶ μὲ δὴ λόγια τῆς γλῶσσῃς γὰ μὲν τὰ ῥωτήση
Κ' ἐκεῖνο μὲ παράπονο — μὸς λέγει — καὶ ὀύνη
Δὲν σὲ θυμᾷ' ἐκείνη !

Ῥωτῶ τὸ διαβατάριον τῆς θάλασσας ποντὶ
Ἐπὶ τὰ μέρη ποῦ περτᾷ σ' ἐλεύθερο αἶρα
Ἐγὼ μὲν δὲν σοῦ ἐστεῖλε ψηλὰ μὸς τὸν αἰθέρα
Ἐκατέρας ἀγγελοῦ τῆς γῆς ἔνα κρυφὸ φιλί ;
Κε' μ' εἶπε Ἐγὼ εὐκόλια κάθε ἀγάπη σβύνει
Δὲν σὲ θυμᾷ' ἐκείνη !

Ῥωτῶ τὸ ἀγριο.λοῦ.λοῦ, ποῦ μυρωδιὰ σκορπᾷ
Στὸ κατηφόρι τοῦ βουνοῦ μὲ ἀνθη στολιμένο
Ἐτὸ πῦμα λέει ἀληθινὰ, σὲ στήθος ποτεμένο
Ἐπὼς ἡ ἀγάπη σβύνεται κι' εὐκόλια λησμοῦ ;
Καὶ μ' ἀπαντᾷ μὲ δάκρυα καὶ μὲ φωτὴ ποῦ σβύνει
Δὲν σὲ θυμᾷ' ἐκείνη !

Ῥωτῶ τὴν θαλασσοπέτρα ποῦ στέκει παγωμένη
Ἐμὴ τὰ χα κρύσταλλο καρδιὰ καὶ ποῦ σκληρὴ ἀπὸ σένα
Ἐτὰ στήθια τῆς ἐδόθηκε τὰ μαρμαροπλασμένα ;
Καὶ μ' εἶπε μ' ἀφροστένισμα καὶ μὲ φωτὴ σβύμένη
Ἐχεῖ καρδιὰ σκληρότερη, ποῦ καθ' ἐλπίδα σβύνει
Δὲν σὲ θυμᾷ' ἐκείνη !

Ῥωτῶ καὶ τὰ στρα τ' οὐρανοῦ ποῦ σᾶν φανάρια καίτε
Κ' ἐλπίδα καὶ παρηγοριὰ μὸς τὸ σκοτάδι χύου.
Ἐστρα, δὲν εἶδατε καὶ οἶδες τὰ μάτια τῆς νὰ κλαῖτε
Καὶ στεναγμὸ τὰ χεῖλη τῆς τὰ οὐράνια τ' ἀφίρουν ;
Κε' ἐκεῖνα μὸς παν σιγανὰ μ' ἀναλαμπὴ ποῦ φθίνει,
Δὲν σὲ θυμᾷ' ἐκείνη !

Γιὰ πάντα μ' ἐλησμόνησε ! . . . Κύματα, ἀνθη, ἀστέρια,
Μὲ πόντο ἄκουσα ἀπὸ σᾶς τὴν πλεῖδ πιερὴ ἀλήθεια.
Ἐμάντευσά τί κλείουτε τὰ πέτρινα τῆς στήθια
Μὸς τῶπε ὁ ἥλιος τῆς αὐγῆς, μὸς τῶπε καὶ ἡ Σελήνη.
Δὲν μὲ θυμᾷ' ἐκείνη !

Θ. Κυπραῖος

CHATEAUBRIAND (1)

Ὁ Φραγκίσκος Αὐγουστος ὑπικόμης Σατωβριάνδος ἐγεννήθη ἐν Σαμμυκῶ τὸ 1768.

Γιὸς βρετανοῦ ναυτικοῦ, προωρίθη κατ' ἀρχὰς διὰ τὸ ναυτικὸν μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν στάδιον. Ἐν ἡλικίᾳ εἰκοσίν ἐνός ἐτῶν ἦτο στρατιώτης καὶ περιηγητῆς, στενωῶς συνδεόμενος μετὰ τοῦ Ἀλέξ. καὶ τῶν κυριωτέρων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἐταξείδευεν ἐν Ἀμερικῇ ὅτε ἐξεργάγη ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις. Ἐπανῆλθε δὲ ἐπιστευμένος ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῶν συμβάντων τοῦ 1792, κατετάχθη ἐν τῷ στρατῷ τῶν πριγκιπέων, ἐπληρώθη κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Thionville καὶ ἐφυγεν ἕνα ζῆση εἰς Λονδίνον, ὡς πολλοὶ ἄλλοι μετανάσται ἐν μεγάλῃ στερεσίῃ. Τότε ἐδημοσίευσεν τὸ πρῶτον ἔργον του ἐπιγραφόμενον « Δοκίμιον ἱστορικόν, φιλοσοφικὸν καὶ ἠθικὸν κτλ. κτλ. ἔργον, ἐν ᾧ ἐκτίθενται τὰ δόγματα τῶν ὑλιστῶν, τῶν πιστευόντων εἰς τὸ πεπρωμένον καὶ σχεδὸν τῶν ἀθῆων, ἠλιθερώτερον τοῦ ὀποίου δὲν δύναται τις νὰ φαντασθῆ.

Ἀλλὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος ὁ Σατωβριάνδος πληγεὶς εἰς τὴν πολυτιμωτέραν αὐτοῦ ἀγάπην διὰ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀδελφῆς του, ἐπανῆλθεν ἀμέσως εἰς τὰ αἰσθημῆτα τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας. Τὸ ἐφαντάσθη τοῦλάχιστον. « Ἐκλαυσα λέγει καὶ ἐπίστευσα. » Διαγράφει ἐκ τοῦ καταλόγου τῶν μεταναστῶν τῷ 1800 ἐπανῆλθεν ἐν Γαλλίᾳ καὶ ἐφίρην εἰς φῶς χριστιανικὸν μυθιστόρημα Ἀσαλά, ἐπισόδιον ἐπὶ τούτῳ ἀποσπασθὲν ἐκ μεγάλου συγγράμματος δημοσιεθέντος τῷ 1802 καὶ ἐπιγραφομένου Τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ. Ἡ ἐπιτυχία τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἀπολογίας μέγαν πᾶταγον διήγειρεν καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὁ Σατωβριάνδος ἐθεωρήθη ὡς ἄλλος Ρουσσᾶ. Τόσον ἐκίχκευθη πρὸ τῶν συγχρόνων αὐτοῦ.

Ἐπεχείρησε μετὰ ταῦτα μεγάλην περιήγησιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ καὶ ἐδημοσίευσεν ἔργα καθ' ἑαυτῶν φιλολογικὰ. Τὸ μυθιστόρημα Ρονέ (1805) τοῦ

1) Gazier. histoire de la litteratu Française.

Μάρτυρας (1809) καὶ τὴν Πορεία ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἱεροσόλυμα (1811).

Τὸ δικσημότερον ἐξ ὄλων τούτων εἶνε ἀνκνιρῆτως τὸ Πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ βιβλίον τοῦτο περιλαμβάνει τέσσαρα μέρη διακεκριμένα ὥστε νὰ παρουσιάσῃ διαδοχικῶς α' τὰ δόγματα καὶ τὴν διδασκαλίαν (σχέσεις τοῦ χριστιανισμοῦ μετὰ τῆς ποιήσεως, τῆς φιλολογίας καὶ τῶν τεχνῶν) καὶ ἐπὶ τέλους τὴν λατρείαν ἧτοι πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰς τελετὰς καὶ ἀποβλέπει τὸν κληρον. Τοιαύτη εἶνε ἡ διαίρεσις. Ἡ περ' αὐτοῦ τοῦ Σατωβριάνδου προαγγελθεῖσα, ἐντεύθεν δὲ βλέπει τις τὴν πρόθεσιν τοῦ συγγραφέως. Ἦθελε λέγει νὰ ἀποδείξῃ ἐναντίον τοῦ Βαλταίρου καὶ τῶν φιλοσόφων τοῦ XVIII αἰῶνος, ὅτι ἡ χριστιανικὴ θρησκεία εἶνε ἡ ποιητικωτέρη, ἡ φιλανθρωποτέρα, ἡ μᾶλλον εὐνοῦς ταῖς τέχναις καὶ ταῖς ἐπιστήμαις, ὄλων τῶν θρησκευμάτων. Ὅτι οὐδὲν εἶνε θεϊώτερον τῆς ἠθικῆς τῆς, οὐδὲν προσφιλέστερον καὶ πομπωδέστερον τῶν δογμάτων, τῆς διδασκαλίας καὶ τῆς λατρείας τῆς. Ὅτι εὐνοεῖ τὸ πνεῦμα, καθίζει τὴν αἴσθησιν, ἀνκνπτύσσει τὰς ἀρετὰς, δίδει δύναμιν εἰς τὴν σκέψιν, παρουσιάζει μορφὰς εὐγενεῖς εἰς τὸν συγγραφεῖα καὶ τύπος τελείους εἰς τὸν καλλιτέχνην. Ὅτι οὐδόλως εἶνε ἐντροπὴ νὰ πιστεύῃ τις μετὰ τοῦ Νεῦτωνος, τοῦ Βοσσόμετου, τοῦ Πασχάλ καὶ τοῦ Ρακίνα.

Ἐπὶ τέλους ὁ συγγραφεὺς τοῦ πνεύματος τοῦ χριστιανισμοῦ, ἤθελε νὰ καλέσῃ ὄλας τὰς γοητείας τῆς φαντασίας καὶ ὄλον τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καρδίας, ὑπὲρ αὐτῆς ταύτης τῆς θρησκείας, ἐναντίον τῆς ὀποίας εἶχον ἐξοπλίσῃ. Καὶ ἕνα ἐπιτύχη παρόμοιον ἀποτέλεσμα προσεπάθει νὰ ὀμιλῇ τὴν γλῶσσαν τῶν ἀνγκνωστῶν του νὰ εἶναι δηλαδὴ δόκτωρ μετὰ τοῦ δόκτορος καὶ ποιητῆς μετὰ τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ σήμερον θεωρεῖται ὡς γηράσαν, ἔλαβε κατὰ τὸ (1802) διαστάσεις μεγάλου γεγονότος, πολιτικοῦ, θρησκευτικοῦ καὶ φιλολογικοῦ· ὁ δὲ Σατωβριάνδος οὐδόλως ἔλεγεν ὑπερβολὴν λέγων βραδύτερον, ὅτι ἡ φιλολογικὴ ἐχρωματίσθη ἐπὶ μέρος ἐκ τῶν χρωμάτων τοῦ πνεύματος τοῦ χριστιανισμοῦ. Οἱ Μάρτυρες, εὐρεῖα ἐπόποιε ἐν πέζῳ κατὰ τοῦ εἶδος τοῦ Γηλλεμάχου, παρουσιάζουσι καλλονὰς πρώ-

της δυνάμεως, χωρίς εν τούτοις τὸ ἔργον νὰ εἶνε ἀληθῆς ἀριτοῦργημα· παρ' ὅλον τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου (διότι πρόκειται περὶ τῆς νίκης τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου) καὶ τὴν ὠραιότητα μερικῶν ἐπεισοδίων καὶ τινων περιγραφῶν.

Ἡ πορεία ἀπὸ Παρισίων εἰς Ἱεροσόλυμα, εἶναι κατὰ φύσιν περιγραφή τῶν θαυμασίων τοποθεσιῶν τῆς Νεκρόλεως, τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἱερουσαλήμ, ἅς ὁ Σατωβριάνδος ἐπεσκέφη κατὰ τὴν μεγάλην αὐτοῦ ἀνά τὴν Ἀνατολὴν περιοδεῖαν.

Γεγραμμένη δὲ μετὰ μεγαλειότητος ἀπλότητος ἢ τὰ λοιπὰ ἔργα του, εἶνε ἴσως προωρισμένη νὰ ἐπιζήση ἐκείνης.

Ἐνταῦθα ὅμως οὐδὲν ὀφείλει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ἡ μεγαλοπρέπεια τοῦ ὕψους τῶν ἔργων του εἶνε ἡ διεγείρασα τὴν φήμην τοῦ Σατωβριάνδου καὶ ἡ ἀναδείξασα αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν τῆς ρομαντικῆς λεγομένης σχολῆς.

Ἐτέρα ἔργα τοῦ Σατωβριάνδου εἶνε ἡ Ἀγαλά, εἶδος ἐπεισοδίου τῶν ἀγρίων λαῶν τῆς Ἀμερικῆς εἰς ὕψος καλλιπεσάτων, καὶ ὁ Ρενέ. Τὸ τελευταῖον μάλιστα τοῦτο, θεωρούμενον ὡς αὐτογραφία τοῦ Σατωβριάνδου ἐξεδόθη πρὸ τοῦ Βερτέρου τοῦ Γκαίτε καὶ ἐχρησίμευσεν ὡς ὑπόδειγμα πλειστων ἄλλων συγγραμμάτων. Ὁ Ρενέ διὰ τῆς νοσηρᾶς αὐτοῦ μελαγχολίας τῆς τῶσον ἐπικινδύνου ὑπὸ τινος ἐπόψεως, γοητεύει ἀληθῶς τὸν ἀναγνώστην, διότι οὐδέποτε βαθυτέρα συγκίνησις παρήγαγεν ὠραιότερας σελίδας. Μετάφρασιν τούτου, χάριν τῆς φίλης «Βοσπορίδος» φιλοπονήσαντες, ἀρχόμεθα προτεχῶς τῆς δημοσιεύσεως αὐτῆς.

Ἐν Ἰωαννίνοις

Ἰω. Ἀλ. Χαρισιδάκης

ΗΜΟΥΝ ΤΡΕΛΛΗ

Ἡμουν τρελλή κι' ἐπίστεψα
ἔστα ῥόδα τοῦ Ἀπρίλην,
ἔστου μενεξὲ τὴ μυρωδιὰ
καὶ ἔστα γλυκά σου χεῖλην.

Ἐστὰ μάτια σου, ποῦ δάκρυα
ἐχύναν πικραμένα,
Ἡμουν τρελλή κι' ἐπίστεψα
πῶς ἔτρεχαν γιὰ μένα.

Ἡμουν τρελλή, δὲν ἔβλεπα
ἔστὴ μαγικὴ καρδιά σου
τὴν ἄστατη ὄσαν θάλασσα
καὶ ἄνανδρη καρδιά σου.

Μ' ἐτρέλλανες κι' ἐπίστεψα
ὄσαν τὸ μικρὸ πουλί,
ὄπου δὲν βλέπει κυνηγὸ
πίσ ἀπὸ τὸ κλαδί.

Τρελλάθηκα καὶ ἄφησα
πολύ νὰ σ' ἀγαπήσῃ
ἢ δύστηχὴ μου ἢ καρδιά
πρὶν νὰ σε ζωγραφίσῃ!

Ἡμουν τρελλή ! δὲν εἶμαι πειὰ.
γιατ' ! ἔδωξα τὸν πόνο,
κι' ἐκράτησα στὰ στήθη μου,
τὸν ἔρωτά μου μόνο !

Καὶ τώρα σάν με βλέπεις
θὰ γελάς
γιὰ τὴν ἀγάπη μου ἔς ἐσένα
τὴν τρελλή !
Μὰ ἐγὼ κρυφὰ θὰ κλαίω
πικραμένα
γιὰ τὴν καρδιά σου τὴν προδότρα
καὶ δευλί !

Χίος Αὐγουστος τοῦ 1903

Βιργινία Ε. Βοριά.

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἄνθρωποι τετράποδες. Γερμανικαὶ τινες ἐφημερίδες ἀνέγραψαν τὸ ἔξης διάφορον: Ἀνεκαλύφθησαν ἐν Γουίνεα ἄνθρωποι μοναδικοῦ εἶδους, ὁ δὲ δικηκτῆς προτίθεται, ὡς φαίνεται, νὰ ἀποστείλῃ εἰς Λονδὶνον δείγματα αὐτῶν. Εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τούτους, ζῶντας ἐντὸς τῶν τεματίων, οὐδέποτε σχεδὸν παρουσιάζεται ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ βαδίζωσιν. Ἄφ' ἑτέρου τὰ τέματα ταῦτα εἶνε κεκαλυμμένα ὑπὸ φυτείας πινός, ἣτις κωλύει τὴν κυκλοφορίαν τῶν σκαφῶν.

Οἱ ἄνθρωποι λατὸν κατέφυγον ἐπὶ τῶν δένδρων, ἐκτίσαν ἐπ' αὐτῶν καλύβας καὶ ἐπειδὴ μόνον αἱ χεῖρες τοῖς χρεσιμεύουσι, τὰ κάτω αὐτῶν ἄκρα ὑπέστησαν παντελῆ σχεδὸν ἀτροφίαν, ἐν ᾧ οἱ βραχίονες αὐτῶν ἔχουσι τὴν συνήθη ἀναλογίαν πρὸς τὸ σῶμα. Δοκιμάζουσι μεγάλας δυσκολίας ὅπως σταθῶσιν ὄρθοι, παρουσιάζουσι δὲ τὸ βῆδισμα τῶν μεγάλων πιθήκων.

Τεχνητὴ βλάστησις. Ἡ Γαλλικὴ Nature δημοσιεῖ τὸν τρόπον τεχνητῆς βλάστησεως τοῦ ὁποῦ πείραμα ὑποδεικνύμεν εἰς τοὺς ἐρασιτέχνους ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας. Ἐντὸς λίτρας ὕδατος ἀναμίξαιτε 8—9 γραμμάρια κοινῆς αἰθέρας, μεθ' ὃ βυθίσαιτε ἐν τῷ ὑγρῷ τούτῳ τὰς βίβας ὀφθαλμοφόρων κλώνων καὶ ἀφήσατε αὐτοὺς ἐκεῖ ἐπὶ δύο περίπου ἡμέρας. Κατόπιν ἀπισύρατε τοὺς κλώνους καὶ βυθίσαιτε αὐτοὺς ἐπὶ τινος ὥρας ἐν καθαρῷ ὕδατι. Μετὰ ταῦτα κομίσαιτε αὐτοὺς εἰς τι θερμότητιον καὶ ἐν ἔλλειψι τούτου ἐν θερμῷ τινι διαμερίσματι. Ὁ δὲ ἴσθητε τότε ὅτι ὡς διὰ μαγείας οἱ κλώνοι ἐντὸς ὀλίγου χρόνου θὰ ἀνθήσωσιν, ἐν ᾧ οἱ μὴ ὑπερλήθηντες εἰς τὴν προπαρασκευασμένην ταύτην ὁ ἀπαιτήσασιν εἴκοσι καὶ περιπλέον ἡμέρας . . . ἐν δὲν μαρανθῶσιν ἐν τούτοις ἐν τῷ μεταξῷ.

Ἀγών δρόμου. Τὴν Κυριακὴν 11 Ὀκτωβρίου (ν. ἡμ.) ἐπερατώθη ὁ μέγιστος ἀγὼν δρόμου εἰς ὅσων εἶχον διοργανωθῆ ποτε. Ἐπρόκειτο νὰ πεζοπορήσωσιν ἀπὸ Βορῶ εἰς Παρισίους, ἧτοι ἐπὶ 600 χιλιομέτρων. Ἡ ἀναχώρησις ἐγένετο ἐκ Βορῶ τὴν Τρίτην 6 Ὀκτωβρίου τὴν μεσημβριαν ὑπὸ 50 συναγωνιστῶν. Νικητῆς ἐκηρύχθη ὁ Ρέγναι διατρέξας τὸ διάστημα, ἐν 114 ὥραις 27' καὶ 20", ὀπερ ἰσοδυναμεῖ πρὸς 5 χιλίμ. 260 χιλιοστὰ τὴν ὥραν καὶ ἀποτελεῖ τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς πεζοπορίας. Ἐνδιαφέρουσα λεπτομέρεια: Ὁ Ρέγναι ἄθλις εἰς τὸ τέμα εἶχε χάσῃ 11 χιλιάγραμμα ἐκ τοῦ βάρους του καὶ παρουσίαζεν ἔκτακτον ὀροσερότητα.

Ἡ ὀμορφία ἐν Σικάγῳ. 10000 οἰκογένειαι τοῦ Σικάγου, μεθ' ὧν καὶ ὁ ὑπερεκατομμυριῶχος Ρόκφελερ, παρεδόθησαν εἰς τὴν . . . ὀμορφίαν. Δηλαδή. νὰ ἐξηγώμεθα· οἱ ἄνθρωποι αὐταὶ ἐν τρώγουσι τίποτε ὀπτόν, οὔτε ἄρτον οὔτε ζυμαρικά. Τὸ κρέας, τὰ ὠά, τὰ λαχανικά, τὰ τρώγουσιν ὠμά. Οἱ προσήλυτοι τῆς νέας ταύτης διαίτης βαινουσι πληθυνόμενοι ὀσημέραι, τὰ δὲ ἔδεσματολόγια των συνίστανται εἰς ὄστρεα, μέλι, καπνιστὸν κρέας, σαλατικά, τυρόν, γάλα, καρπὸς κτλ. Κατὰ τοὺς νέους τούτους· μανιακὸς· ἡ ὀπτησις, καταστρέφουσα τὴν κυψελώδη ζωὴν, ἀφαιρεῖ τὴν θρεπτικὴν δύναμιν τῶν ἔδεσμάτων, ἣ δὲ νέα διαίτα θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν Βιβλικὴν μακροβιότητα. Ἀμήν.

Δημοσιὸς τῆς τοῦ Γογῶλ. Ὁ δημοφιλέστερος τῶν ῥώσων συγγραφέων εἶνε ὁ Γογῶλ. Κατὰ τὸ 1902 ἐν Πιτρούπολει μόνον ἐτυπώθησαν 1,136,000 ἀντίτυπα τῶν ἔργων του. Μετὰ τῶν ἐπαρχιακῶν δὲ ἐκδόσεων ὁ ἀριθμὸς ὑπερβαίνει τὰ 2 ἑκατομμύρια.

Τὰ ἔργα τοῦ Τολστόε. Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ ῥωσικοῦ τύπου τὰ καθ' ἅπασαν τὴν ἀκουμένην διεσπαρμένα ἀντίτυπα τῶν ἔργων τοῦ Τολστόε ὑπερβαίνουν τὰ 30 ἑκατομμύρια.

Γιγαντιαία χελώνη. Ἡλιεύθη ἐσχάτως ἐν Νέξ-Ἱερσὴν γιγαντιαία χελώνη βάρους 400 χιλιογράμμων, μήκους 3 μέτρα 11, πλάτος 1.98 καὶ πᾶχος 1.22.

Τὸ μεγαλειότερον βάθος τοῦ Ὠκεανοῦ. Τὸ μεγαλειότερον βάθος τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἶνε κατὰ τὴν ἐκθεσιν τοῦ ὀρογραφικοῦ γραφείου τῆς Οὐάσιγκτῶνος 8527 μέτρων.

Ἐστεμμένοι συγγραφεῖς. Αἱ βραβικαὶ κεφαλαὶ θὰ ἠδύνατο ν' ἀπαρτίσωσιν ἀληθῆ ἀκαδημίαν. Ἰνωστὸν δὲ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Κάρμεν Σόλβα κρύπτεται ἡ βραβίσις τῆς Ρουμανίας Ἐλισάβετ. Ἡ βραβίσις τῆς Ἰταλίας ἐποίη ἄλλοτε μαυροβουρικὰ λυρικά ποιήματα. Ὁ ἡγεμὼν Φερδινάνδος συνθέτει μελοδράματα. Ὁ βασιλεὺς τῆς Σουηδίας εἶνε ἐπίσης σοφός, οὐδεὶς δὲ ἀγνοεῖ τὸ Ἀίγ' ἀπ' ὀλα τοῦ Γουλιέλμου τῆς Γερμανίας.

Τὰ γράμματα ἐν Ἰαπωνίᾳ. Ἐν Ἰαπωνίᾳ προσπαθοῦσιν τὴν καταργησιν τῶν φθογγασήμων καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν διὰ τῶν φωνητικῶν στοιχείων τῶν Εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν.

Τὸ ῥάδιον. Πολὺς λόγος γίνεται περὶ τοῦ ῥαδίου, στοιχείου ἀνεκαλυφθέντος ὑπὸ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Gurie. Τὸ στοιχεῖον τοῦτο κέκτηται πολυτίμους ἀκτινικὰς ἰδιότητας, ἐκ τῆς φασματοσκοπικῆς δὲ αὐτοῦ ἀναλύσεως εἰκάζεται ὅτι τὸ ἄχρις ὥρας ὡς στοιχεῖον θεωρούμενον Ἡλιον εἶνε ἀπλῆ τις σύβσις τοῦ νέου τούτου σώματος. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ Ἡλιον ἀπαντᾶται ἐν μεγάλῃ πισότητι ἐπὶ τοῦ ἡλίου, (εἰς οὗ ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα,) ὑποτίθεται ὅτι ἡ θερμαντικὴ δύναμις τοῦ ἀστέρος τούτου δρεῖλεται εἰς τὸ ῥάδιον. Ἄλλ' ἀσχετῶς πρὸς τὰς πιθανότητας ταύτας τὸ ῥάδιον φαί-

νεται προσετιμιάζον μεγάλας έκπληξεις εις την επιστήμην. Ούτως έπετεύχθη δι' αὐτοῦ ἡ θεραπεία τοῦ καρκίνου τῆς βινός εντός εἰς ἐδομάδων δι' ἀπλῆς ἐκθέσεως τοῦ πύσροντος μέρους εις τὰς ἀκτίνες τοῦ Ῥαδίου. Ἡ μόνη ἀτέλεια, ἣν παρουσιάζει τὸ θαυματουργόν σάμα, εἶνε ἡ ὑπέρογκος τιμή του. Ἡ πηγή, εἰς ἣς προμηθεύονται πρὸς τὸ παρὸν αὐτό, εἶνε ὁ θειοῦχος ψευδάργυρος (blende), ὅστις περιέχει ἐν γραμμάρων κατὰ τόνον.

II.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Σχολικὴ Ἵγεινή. Ἰκὸ τῶν κ. Ἀριστοῦ Ματθῆ ἱατροῦ καὶ Σταύρου Καραῖα σχολάρχου, ἐξεδόθη ἐσχάτως ἐν Ἀθήναις Σχολικὴ Ἵγεινή μετ' εἰκόνων, σύγγραμμα χρησιμώτατον ἀληθῶς, καθ' ὅθιγόν σπουδαῖον καὶ ζωτικώτατον κλάδον, ὅστις μέλλει—καὶ εὐχόμεθα—ν' ἀ-

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

— Qu' est ce qu' il dit ?—ἠρώτησεν ἡ ἑλβετίς: —qu' est ce que cela veut dire?—

Ἄλλ' οὔτε ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα, οὔτε καὶ ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς τῇ ἀπήντησαν ἄμφοτεροί ἔσπευσαν ὀπισθεν τοῦ Ἰβάν εἰς τὸν κῆπον.

Διὰ μέσου τῆς μεγάλης δεδρωσταχίας ἔτρεγέ τις κρατῶν φανός, ἀν καὶ ἡ σελήνη εἶχεν ἤδη ἀνατελεῖ καὶ ἀρκετὰ ἐφώτιζε τὴν γῆν.

Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρα τοῦ Νικολάου Ἀνδρέεβιτς ἔτρεχεν ὀπισθεν τοῦ Ἰβάν. Τί συνέβη ἀρά γε;

Βήματά τινα ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τοῦ σπενδάμνου καθίσματος εἶδεν ὄμιλον ἀνθρώπων, ὁλίτινες ἐφαίνετο ὡς νὰ ἀναζητοῦν τι ἐπὶ τοῦ ἔδαφους.

— Τί τρέχει; . . . Τί εἶναι;—ἀνέκραξεν:— Ἀλέξιε! . . . ποῦ εἶναι ὁ Ἀλέξιος μου; ἢ ὅτε ἔβηκε μέχρι τοῦ ὀμίλου ἀνεγνώρισε τὸν σύζυγόν της καὶ τὴν Κλεοπάτραν Βασίλειεβναν· καὶ οἱ δύο ἔκυπτον ἐπὶ τινος, ὅστις ἦτο ἐξηπλωμένος χαμαί. Ὁ Ἀλέξιος σπαζμωδικῶς κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα πολύκροτον ἔκειτο χαμαί, ὑπὸ τὸ κράτος βαθείας λιποθυμίας.

πρὸς τὴν ἡμέραν σφοδρωτάτων μελετῶν ἐν τῷ μέλλοντι. Ὁ συνδυασμὸς τῆς ἐπαγγελματικῆς εἰδικότητος τῶν συγγραφέων ἐπὶ τοῦ θέματός εἶναι εἰς ἔτι τίτλος ἀξίας εἰς τὸ βιβλίον.

Πινακοθήκη. Ἐξεδόθη τὸ 31ον τεῦχος τῆς «Πινακοθήκης» τοῦ μηνὸς Ὀκτωβρίου. Περιέχει μελέτας, διηγήματα, εἰδήσεις γνωστῶν παρ' ἡμῶν λογίων, ὡραιότητα δὲ εἰκόνας ἔργων Ἑλλήνων καὶ ξένων ζωγράφων.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς βεγγέρον:

— Τὰ πάντα καταπίπτουν, κυρία, καὶ τὸ κοινωνικὸν ἐπίπεδον καὶ ἡ εὐφυΐα καὶ ὁ σεβασμὸς. . .

— Καὶ τὸ φῶς τῆς λάμπας μου καὶ τὰ βλέφαρά μου τὴν στιγμήν αὐτήν, κύριε. . .

Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κορυσσῶν-Χάν ἀριθ. 3

— Ἀλέξιε!—ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα.— Ἀλέξιε! Ἄλλὰ τίς τὸν ἐφώνευσεν; . . . Σεῖς τὸν ἐφώνευσάτε! . . .

— Ἠσύχασε, Ἀλεξάνδρα, ζῆ, αὐτὴ εἶναι λιποθυμία. κανεὶς δὲν τὸν ἐφώνευσεν. Εἶναι λιποθυμία, λιποθυμία! . . . Ζῆ, Ἀλεξάνδρα, ζῆ, ἡ καρδία του πάλλει. Ἐκδύσατε τὸ ἐπανωφόριόν του. . . Ἀφήσατέ τον, Κλεοπάτρα Βασίλειεβνα. . .—ἔλεγεν ὁ πατήρ τοῦ Ἀλέξιου.

Ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς δὲν ἤξευρε τί νὰ πράξῃ ἔτι ἀναζωνογνήσῃ τὸν υἱὸν του Ἀλλοτε μὲν ὕψωνεν ἄλλοτε δὲ ἐχαμήλωνε τὴν κεφαλὴν του, ἐρύτα εἰς τὸ πρόσωπόν του παρετήρει τὸν σφυγμὸν καὶ τὸν ἔτριβε πλησίον τῆς καρδίας του

— Ἠσύχασε, ἡσύχασε,—ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του:— δὲν δύναται νὰ ἀποθάνῃ, δὲν θὰ ἀποθάνῃ.

Μετὰ πολλοῦ κόπου ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς κατόρθωσεν ἐπὶ τέλους ν' ἀποστάσῃ ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ παιδίου τὸ πολύκροτον καὶ τὸ ἔθηκεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ὁ Ἀλέξιος ἐν πλήρει λιποθυμίᾳ μετεφέρθη εἰς τὸν οἶκον. Οὐδεὶς ἐγίνωσκε τί καὶ πῶς συνέβη

Μόνον ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς καὶ ἡ κ. Σαμπούρωβ ἐγίνωσκον τὴν αἰτίαν τῆς λιποθυμίας, ἀλλ' ἄμφοτεροί ἐσιώπων.

Διαφυγὸν ἐκ τῆς ἀγκάλης τῆς μητρὸς του ἐν τῇ δεδρωσταχίᾳ ὁ Ἀλέξιος ἔδραμεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πατρὸς του, μὴ γὰρ φημί εὖρε τὸ ἐπὶ τοῦ τοίχου κρεμῶμενον πολύκροτον αὐτοῦ καὶ ἀρπάξας αὐτὸ ἔτρεξεν ὀπίσω πρὸς τὰς σπενδάμνους.

Βήματά τινα πρὸ τοῦ καθίσματος ἰδὼν καθαρῶς πλέον ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἀνατειλάσης ἤδη σελήνης, τὸ λευκὸν ἔνδυμα, ὁ Ἀλέξιος ἐσκόπευσε καὶ ἐπυροβόλησεν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις ὑπὸ Γ. Φεστήρη

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ

ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ

Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς φωτογραφικῆς
Ἀπαντα τὰ εἶδη τῆς ὀπτικῆς

Ἦτοι χρώματα, χρωστήρες, πίνακες, πινακοδείκται, μηχαναὶ φωτογραφικαὶ παντὸς εἶδους, πλάκες, φάρμακα, διοπτρα, μικροσκόπια, τηλεσκόπια, φακοὶ κτλ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΙΣ

ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ

Ὁρολογίων, κοσμημάτων, φακῶν διὰ τὸ θηλάκιον καὶ τὸν κοίτωνά. Μεγάλῃ συλλογῇ Γραμμωτῶνων καὶ σκοπῶν. κτλ. κτλ.

Ἐἰς τιμὰς μὴ ἐπιδεχομένας σηναγωνισμὸν

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀνδρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμοῦντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλλισησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν. Ἀνδρειωμένου, οἷ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.